

opusdei.org

Prelatovo pismo (travanj 2016.)

Molimo Boga da znamo biti
popustljivi i odmah oprostiti
onima koji su nas uvrijedili,
govori nam Prelat,
naglašavajući milost koju Bog
pokazuje za naše otkupljenje.

5.04.2016.

Predragi, neka mi Isus čuva moje
kćeri i sinove!

Još jednom nas je dojmio Veliki
tjedan s Božjom ljubavlju prema
ljudima. Sveti Ivan piše: *Bog je tako*

ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu[1].

Koliko moramo zahvaljivati Presvetom Trojstvu na tom izljevu dobrote i milosrđa! Još više kad promatramo *dok mi još bijasmo nemoćni, Krist je, već u to vrijeme, za nas bezbožnike umro*[2]. Muka i smrt Gospodinova vrhunac su Božje obaveze koju je slobodno ugovorio s ljudima. **Njegova prva obaveza bila je stvaranje svijeta i usprkos mnogim napadima da ga se uništi, On se obavezuje da ga održi živim. Ali njegova najveća obaveza bila je da nam daruje Isusa. To je velika Božja obaveza! Da, Isus je upravo ekstremna obaveza u koju je Bog za nas ušao**[3].

Temelj tog obećanja, često obnovljena tijekom povijesti spasenja, Sin Božji utjelovljen nije se ograničio da za nas postigne oprostenje grijeha dok je živio i radio među nama, iako je njegovo i najmanje djelo imalo nadnaravnu vrijednost za otkupljenje; niti se zadovoljio da nas zagovara, iako je dobro znao da je Bog Otac uvijek slušao njegovu molitvu. Odlučio je doći do kraja, jer *veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje*[4].

Dojmljive su riječi Isusa Krista Otkupitelja za vrijeme umiranja na križu. Prve su bile ove: *Oče, oprosti im, ne znaju što čine!*[5]. On ne misli na poniženja i boli koje je trpio, niti na surovost onih koji su Ga razapinjali, već na uvredu Boga. Došao je da za nas postigne oprostenje od naših grijeha i njegova prva riječ je traženje milosrđa. Druga, upravljena dobrom

razbojniku, slijedi na istoj liniji. Pred iskrenim kajanjem tog čovjeka obećava mu otpuštenje grijeha i život vječni: *Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raju!*[6]. Shvaćamo duboku pobožnost kojom je naš Otac ljubio raspelo, što je za one koji su to vidjeli značilo trenutak obraćenja i poziv da govore o Kristu i njegovu primjeru.

Sveti Josemaría temeljito je usvojio te Gospodinove pouke i o tome je propovijedao svojim primjerom i riječju. ***Opraštati. Opraštati svom dušom i bez sjenke zlopamćenja! Stav je to uvijek velik i plodan.***

– To je bila gesta Kristova u trenutku kada su Ga pribijali na križ: “Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine”, otkuda je došlo tvoje i moje spasenje[7]. Kako dobar primjer za nas! Molimo Boga da znamo biti popustljivi i odmah

oprostiti onima koji su nas uvrijedili, bez ozlojeđenosti.

Opraštanje uvreda pokazuje na neki način ono vrlo božansko što mogu napraviti ljudi. Ne ostaje to samo na djelu milosrđa, već je također uvjet i molitva kako bi Bog otpustio grijehe, kako nas je Učitelj poučio u molitvi Očenaš: *otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim*[8].

Jedan od velikih nedostataka aktualnoga društva vidi se u poteškoći opraštanja. Pojedini ljudi i čitavi narodi vraćaju se na njima nanijete uvrede, praćakaju se po tim prljavim lokvama i ne žele se potruditi da zaborave i oprostite. Drugi i vrlo jasni nauk Našega Gospodina koji je sažetak božanske blagosti prema ljudima nalazi se u ovim riječima: *Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe!*[9].

Dobro su nam poznati prizori iz Evandjelja u kojima se vidi ovo

Isusovo djelovanje: njegovo oprostenje grešnoj ženi u kući farizeja Šimuna, poredba o izgubljenom sinu ili izgubljenoj ovci, njegova blagost prema ženi bludnici... To je staza kojom kršćani moraju prolaziti kako bi postali slični Gospodinu. ***Taj se put može sročiti u jednu jedinu riječ: ljubav. Ljubiti znači imati veliko srce, dijeliti brige svojih bližnjih, moći oprostiti i razumjeti: žrtvovati se s Isusom Kristom za sve duše. Ako ljubimo Kristovim srcem, naučit ćemo služiti i istinu ćemo braniti jasno i s ljubavlju***[10].

Ipak, kao što je ponavljao sveti Josemaría, kako bismo ljubili na taj način, neophodno je ovo: ***svaki od nas mora iz svog vlastitog života izbaciti sve ono što u nama umanjuje vrijednost Kristova Života: jaka sklonost lijenosti, napasti egoizma, sklonost da sami sebe stavimo u svjetlo. Samo ako***

taj Kristov život proživljavamo u sebi, moći ćemo ga prenijeti na druge: samo ako u sebi doživimo raspad pšeničnog zrna, bit ćemo prisutni u nutrini ove zemlje i svijeta, mijenjat ćemo svijet iznutra i učiniti ga plodnim[11].

Prizori Gospodinove muke i smrti, koje smo upravo proživjeli, postavljaju nam neka zahtjevna pitanja na koja moramo iskreno odgovoriti. Znamo li oprostiti od prvog trenutka uvrede koje su nam nanijete, koje često to nisu, već su plod naše mašte ili pretjerivanja naše osjetljivosti? Trudimo li se da ih odstranimo iz srca, bez povremenog vraćanja na te teme? Molimo li Gospodina i Presvetu Djevicu kada primijetimo da nam je teško oprostiti?

Takav mora biti naš postojan stav, jer nije dovoljno oprostiti jedan put, ni dva, ni tri... Sjetimo se Gospodinova

odgovora na Petrovo pitanje: *Koliko puta da oprostim bratu svomu ako se ogriješi o mene? Do sedam puta? Kaže mu Isus: Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam*[12]; to znači uvijek. Kako bismo mi dobro zapamtili tu lekciju, u nastavku je pričao poredbu o surovom sluzi koji je bio glupo nepopustljiv zbog smiješnog duga svoga druga kada je njemu gospodar oprostio veliki dug[13]. Potrudimo se u ovoj Godini milosrđa kao i uvijek temeljito usvajati te zahtjeve za pravoga Kristova učenika.

Nije dovoljno s naše strane izbjegavati izvanjske uvrede, već je potrebno truditi se da zatomimo misli i sud koji se protive ljubavi. Naš zemaljski put pretvara se u hodočašće prema nebeskoj slavi; a kako bismo postigli taj cilj, Isus Krist nam pokazuje etape. Jednu nam donosi Papa u buli *Misericordiae vultus* dok govori o Gospodinovim

riječima: *Ne sudite i nećete biti suđeni. Ne osuđujte i nećete biti osuđeni*[14].

Sveti Otac piše: **Gospodin nas iznad svega traži da *ne sudimo i ne osuđujemo*. Ako itko želi izbjeći Božju osudu, ne bi se trebao postavljati za suca svojeg brata ili sestre. Ljudska bića kada god sude ne gledaju dalje od površine, dok Otac gleda u samu srž duše. Koliko štete naprave riječi kada su motivirane osjećajima ljubomore ili zavisti! Govoriti loše o drugima stavlja ih u loše svjetlo, narušava njihov ugled i ostavlja ih kao plijen hirovima tračeva. Suzdržati se od suđenja i osuđivanja na pozitivan način znači znati kako prihvatiti dobro u svakoj osobi i poštedjeti je ikakve patnje uzrokovane našim djelomičnim sudom i našom pretpostavkom da znamo sve o njoj. Ali to još nije dovoljno da izrazimo milosrđe. Isus nas**

također traži da *oprašamo* i da *dajemo*. Da budemo instrumenti milosrđa jer smo mi oni koji su prvo primili milosrđe od Boga. Da budemo velikodušni prema drugima, znajući da nas Bog zatrpava svojom bezgraničnom velikodušnošću[15].

Ovdje se pojavljuje druga dimenzija kršćanskoga praštanja: tražiti ga od drugih kada opazimo da smo ih uvrijedili. Nije to poniženje, već suprotno: to je očitovanje velikoga duha, čistoga srca i velike duše. I u tome nam je sveti Josemaría dao primjer. Kako lako je molio za oprostjenje, istinskom poniznošću, kad je mislio da je netko ostao uvrijeđen zbog nekog njegovog nastojanja, premda je to napravio ispravno! Jednom prilikom je priznao da je molio oprostjenje Gospodina mnogo puta za ono što je mislio da su bile pogreške odgovora. I dodao je: ***ali, istovremeno***

usuđujem se reći da sam vam predao ono najbolje od svoje duše; ono što mi je dao Bog Naš Gospodin, nastojao sam vam to prenijeti najvećom vjernošću; a kada to nisam znao učiniti, odmah sam priznao svoje pogreške, molio sam oprostjenje od Boga i onih pored mene i odmah sam se vratio u borbu[16].

20. travnja počinje još jedna godina moga služenja Crkvi kao Prelat Opusa Dei. A 23. travnja udijelit ću svećeničko ređenje brojnoj grupi vaše braće, đakonima Prelature. Molite mnogo za njih i za mene, kao i za sve svećenike u Crkvi. Živimo uvijek *consummati in unum*[17], dobro sjedinjeni u molitvi, u nakanama i djelima kako bi Gospodin prema nama i dalje bio milosrdan. I neka i dalje Papa i njegove nakane budu živo prisutni u našoj molitvi.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. travnja 2016.

[1] *Iv* 3, 16-17.

[2] *Rim* 5, 6.

[3] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 20.2.2016.

[4] *Iv* 15, 13.

[5] *Lk* 23, 34.

[6] *Isto*, 43.

[7] Sveti Josemaría, *Brazda*, br. 805.

[8] *Mt* 6, 12.

[9] *Mt* 5, 7.

[10] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 158.

[11] *Isto*.

[12] *Mt* 18, 21-22.

[13] Usp. *Mt* 18, 23-35.

[14] *Lk* 6, 37.

[15] Papa Franjo, Bula *Misericordiae vultus*, 11.4.2015., br. 14.

[16] Sveti Josemaría, Bilješke s razmatranja, 29.3.1959.

[17] *Iv* 17, 23.